

## Arrest

nr. 76 446 van 2 maart 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juni 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 25 oktober 2011.

1.3. Op 19 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en van sjiiitische afkomst te zijn. U werd geboren in Hilla in de provincie Babel. In 1958 verhuisde u naar Bagdad. In 1973 woonde u met uw echtgenoot K.(...) N.(...) O.(...) (O.V. 6.829.292) in Rahbé Xatuun. Van 1991 tot 1993 woonde u samen met uw gezin in Libië, waar uw echtgenoot werkte als leraar. Na uw terugkeer naar Irak woonde u in uw eigen huis in Nayiriah, in de Al Jadida wijk in Bagdad. Na de Amerikaanse invasie in 2003 verliet u uw huis in Nayiriah. U woonde enkele maanden bij uw schoonfamilie in Musayab en nadien woonde u tot 2006 bij uw dochter S.(...) in de Dora wijk in Bagdad. Vervolgens keerde u terug naar uw huis in Nayiriah, waar u tot juni 2010 bleef wonen. Daarna verhuisde u naar het nieuwe huis van uw dochter S.(...) in Zeyouna, tevens in Bagdad. U bleef er wonen tot uw vertrek op 2 juni 2011.

In 2006 keerde u met uw gezin terug naar uw huis in Nayiriah. Rond juli 2006 ontdekte jullie dat er een probleem was tussen jullie burens en jullie familieleden die in de periode 2003-2006 op het huis hadden gelet. J.(...), de echtgenote van A.(...) A.(...) D.(...), de zoon van de nicht van uw echtgenoot die op jullie huis paste, was een relatie begonnen met A.(...), de zoon van uw burens. A.(...) betaalde J.(...) voor haar seksuele diensten, tot grote ergernis van uw burens. Uw echtgenoot sprak A.(...) hierop aan en zei dat dit niet door de beugel kon. Uw zoon Am.(...) bracht A.(...) A.(...) D.(...) op de hoogte van het overspel. Daarop stuurde A.(...) A.(...) D.(...) J.(...) terug naar haar streng gelovige familie. J.(...) werd gedood door haar familie, de Shogli-clan, en diezelfde clan eiste dat uw echtgenoot A.(...) A.(...) D.(...) uit het huis zou zetten. A.(...) werd op de hoogte gebracht van deze gebeurtenissen en hij besloot om te vluchten. De familie van A.(...) beschuldigde uw echtgenoot ervan verantwoordelijk te zijn voor diens vlucht. Als gevolg van deze problemen haalde uw echtgenoot zich de woede op de nek van zowel de familie van J.(...), als die van A.(...) A.(...) D.(...) en die van A.(...). Daarnaast kreeg uw echtgenoot vóór de val van het Baath regime problemen als gevolg van uw werk als academicus. In 2001 werd uw echtgenoot bij zijn terugkeer uit de universiteit van Pune ontslagen aan de faculteit van Ibn Rashid. Dit was onder meer te wijten aan de lastercampagne van een collega, een zekere A.(...) F.(...). In 2008 zocht A.(...) F.(...) via professor S.(...) N.(...) opnieuw contact met uw echtgenoot. Ondertussen had hij zich aangesloten bij de getrouwen van premier Maliki. Hij beweerde dat hij zou vergeten wat er in het verleden was gebeurd en hij wou uw echtgenoot opnieuw aannemen. Uw echtgenoot weigerde. Uw echtgenoot werd in de loop der jaren door andere groeperingen en organisaties aangesproken om met hen samen te werken omdat hij een gerespecteerd academicus was. Onder meer leden van de Badr-partij, de Sadr-groepering, de Al Hakimi-groep, de Dawa-partij en de getrouwen van Maliki informeerden of hij zich bij hen wou aansluiten. Uw echtgenoot weigerde ieder voorstel. Als gevolg daarvan beschuldigden deze organisaties hem van collaboratie met de Amerikanen. Uw echtgenoot werkte echter nooit samen met de Amerikanen, ook al had een zekere A.(...), de zoon van dokter M.(...) D.(...), hem dit voorgesteld. In februari 2007 werd uw zoon Al.(...) ontvoerd en na enkele uren opnieuw vrijgelaten. Men had hem beroofd van zijn kledij en hem vlakbij jullie huis in Nayiriah vrijgelaten. De ontvoerders vertelden hem dat dit een waarschuwing was voor uw echtgenoot. Na de ontvoering vertrok uw zoon naar Trukije, waar hij momenteel nog steeds verblijft. In oktober 2008 werd uw zoon Am.(...) door onbekenden achtervolgd en tegengehouden toen hij met uw wagen reed. Ze sloegen uw zoon en stuurden hem te voet naar huis met de boodschap dat dit een waarschuwing voor uw echtgenoot was. Toen uw neven een dag later uw wagen wilden ophalen op de plaats van het incident, merkten ze dat die gestolen was. Nadien deed uw zoon Am.(...) bij de politie aangifte van de diefstal. Kort na Nieuwjaar stuurde uw echtgenoot Am.(...) naar Syrië, waar hij momenteel nog steeds verblijft. Rond maart 2010 werd uw huis in Nayiriah beschoten door onbekenden. Weinig later startten jullie de procedure voor de verkoop van uw huis. In juni 2010 verhuisden jullie naar uw dochter in Zeyouna. Rond juli of augustus, ging uw echtgenoot samen met uw broer D.(...) A.(...) J.(...) naar personen uit de entourage van politicus Saleh Al Mutlek. Uw echtgenoot hoopte dat deze personen hem opnieuw zouden kunnen binnenloodsen op de universiteit. Op weg naar Adhamiyah kreeg uw echtgenoot een vreemd voor gevoel. Hij vermoedde dat er iets fout ging lopen en u stapte bij het Antarplein uit de wagen van uw broer. Een dag later vernamen jullie dat de wagen van uw broer was ontploft en uw broer ernstige verwondingen had opgelopen. In april 2011 vernamen jullie dat er op 7 april 2011 een dreigbrief bij uw voormalig huis in Nayiriah was gelegd. In de brief stond dat uw echtgenoot zijn samenwerking met de Amerikanen moest stopzetten en dat hij met de afzenders van de brief moest samenwerken. Men had bovendien een kogel bij de brief gestoken. Uw echtgenoot vermoedde dat de brief van het Mehdi-leger kwam. Nadat jullie de dreigbrief ontvingen, besloten jullie dat jullie niet langer in Irak konden blijven. U verliet samen met uw echtgenoot en uw zoon At.(...) K.(...) N.(...) (O.V. 6.829.294) op 2 juni 2011 Bagdad en ging met een taxi via Mosul naar Zakho. Daarna reisden jullie met een vrachtwagen naar Silopi. Op 5 juni 2011 vertrokken jullie naar Istanboel en op 9 juni vertrokken jullie per vrachtwagen naar Europa. Op 14 juni kwamen jullie aan in België. Een dag later vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor en verwijst u naar de andere documenten die u echtgenoot heeft voorgelegd.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot, K.(...) N.(...) O.(...). U haalt geen andere problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo slaagde hij er niet een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Daar u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste verklaart u een vrees te koesteren ten opzichte van de politieke partijen aan wie u had geweigerd toe te treden toen dit door hen werd gevraagd. Omdat u weigerde, zouden ze u verdenken van samenwerking met de Amerikanen. U kan deze vrees echter niet aannemelijk maken. Vreemd genoeg kan u geen duidelijk antwoord formuleren op de vraag door welke andere personen u werd aangesproken en voor welke organisatie die werkten. U antwoordt: "De namen ken ik niet, ze zeggen ik ben Ahmed of die naam en die naam, en ik ben van die groepering" (zie CGVS, K.(...), p. 21). De enige concrete voorbeelden die u kan geven, betreffen vragen om terug aan de universiteit te gaan werken of om voor de Amerikanen te werken, voorstellen die u ook heeft afgewezen. In 2008 spoorde A.(...) F.(...) u via een zekere S.(...) N.(...) aan om terug op de universiteit te komen werken. U weigerde. Nadien werd u niet meer gevraagd om terug te keren naar de universiteit (zie CGVS, K.(...), p. 27). Daarnaast weigerde u het voorstel van A.(...), de zoon van dokter M.(...) D.(...), om voor de Amerikanen te werken. Op een ander moment noemt u de Badr-partij, de Sadr-groepering, de Al Hakimi-groep, de Dawa-partij en de groep rond Maliki als groepen met wie u weigerde te werken (zie CGVS, K.(...), p. 20). U kan evenmin preciseren waarom deze personen het zo belangrijk vonden dat net u met hen zou samenwerken dat ze u, indien u weigerden, zelfs zouden gaan bedreigen of wat ze precies van u verwachtten. U zegt enkel dat u een zeer goede reputatie heeft en dat iedereen tevreden is over uw werk (zie CGVS, p. 22). Op de vraag waarom deze personen na uw weigering om samen te werken overgingen tot geweld, antwoordt u dat ze uit uw weigering afleidden dat u met de Amerikaanse troepen samenwerkte (zie CGVS, K.(...), p. 22). Dat men u louter omwille van uw weigering zou verdenken van samenwerking met de Amerikaanse troepen is weinig aannemelijk, temeer daar u nooit met de Amerikanen heeft samengewerkt. Uw antwoorden op deze vragen zijn al te vaag, al te summier en veel te algemeen het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat u door partijen zou worden gevisieerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten tweede, beweert u dat u wordt gevisieerd door elk van de drie clans die in de kwestie van de erewraak verwickeld waren (zie CGVS, K.(...), p. 20). Vreemd genoeg verklaart u tezelfdertijd dat de mensen van de verschillende clans u en uw reputatie kennen en daarom geen enkele actie hebben ondernomen (zie CGVS, K.(...), p. 27). Enerzijds beweert u dus dat u vreest voor vervolging door de clans, anderzijds verklaart u dat de clans nooit tot actie zijn overgegaan. Deze inconsistente verklaringen relativeren uiteraard uw vrees voor vervolging in ernstige mate. Als voorzorg nam u bovendien wat afstand van de zaak en gevraagd naar het laatste gesprek met de clans, verwijst u naar een gesprek dat dateert van vóór 2009. Het laatste gesprek dat u aanhaalt is er immers een dat uw zoon Am.(...), die in 2009 naar Syrië vertrok, dan voor het laatst met iemand van de clan van A.(...) A.(...) D.(...) praatte (zie CGVS, K.(...), p. 27). Aangezien u nog tot juni 2010 in hetzelfde huis woonde, terwijl de clans op de hoogte waren van uw woonplaats en in uw nabije omgeving woonden (het gaat namelijk om inwonende clanleden of naaste burens), en u evenmin hard kan maken dat de door u beschreven incidenten een gevolg waren van de kwestie van de eremoord (zie verder), kan u onvoldoende overtuigen dat u moet vrezen voor vervolging als gevolg van deze kwestie.

Ten derde kan u onvoldoende overtuigen dat de door u beschreven incidenten een gevolg waren van uw academische reputatie, of een gevolg waren van de afwikkeling van de kwestie van de eremoord en moet worden vastgesteld dat deze incidenten niet kunnen worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u persoonlijk en systematisch wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de ontvoering van uw zoon Al.(...) in februari 2007 betreft: u legt geen enkel begin van bewijs voor van het incident. Bovendien weet u niet door wie hij werd ontvoerd. U vermoedt dat hij werd ontvoerd door één van de drie clans die betrokken waren bij de zaak van de eremoord, of dat een van de politieke partijen of bewegingen die met u wilden samenwerken achter de

ontvoering zaten (zie CGVS, K.(...), p. 21). U beweert dat de ontvoerders u via deze ontvoering iets duidelijk wilden maken, het was een boodschap aan uw adres (zie CGVS, K.(...), p. 22). U kan de boodschap die de ontvoerders u wilden meegeven echter niet specificeren. Gevraagd naar wat de boodschap dan wel was, antwoordt u: "... hij moet zeggen dat wat tegen hem gebeurde eigenlijk tegen mij gericht was en dat hij zijn plan moest trekken" (zie CGVS, K.(...), p. 23). Het is opvallend dat als de ontvoerders u via de ontvoering een les wilden leren, ze niet verduidelikten wat die les dan wel mocht zijn en waarom ze u een les wilden leren. Bovendien is het opvallend dat u, ondanks het feit dat u beweert het werkelijke doelwit van de ontvoerders te zijn, op hetzelfde adres in Bagdad bleef wonen terwijl uw zoon in juni 2007 op uw voorspraak het land verliet (zie CGVS, K.(...), p. 22). Tussen februari 2007 en oktober 2008 zou u geen problemen hebben gekend.

Wat het incident met uw zoon Am.(...) uit oktober 2008 betreft: u verklaart dat twee mannen hem tegenhielden, hem sloegen en zeiden dat hij zonder achterom te kijken naar huis moest lopen (zie CGVS, K.(...), p. 23). Opnieuw heeft u geen zicht op wie deze personen waren (zie CGVS, K.(...), p. 23 & 24). Bovendien verklaart u dat de ouders beweerden dat het een les voor u was (zie CGVS, K.(...), p. 18). Aangezien u niet weet wie de ouders waren, is het opnieuw niet duidelijk wat deze les mag zijn. Bovendien is het opmerkelijk, dat u, hoewel u aanvankelijk verklaarde dat de aanvallers tegen uw zoon hadden gezegd dat dit een waarschuwing voor u was, twee maal gevraagd wat de aanvallers zeiden, met geen woord meer rept over een boodschap aan u. Integendeel verklaart u uw veronderstelling dat u het doelwit was te baseren op uw eigen analyse waaruit blijkt dat de ouders eigenlijk u op het oog hadden maar dat ze zich vergist hebben (zie CGVS, K.(...), p. 23). U staat dit vermoeden echter niet met concrete aanwijzingen. Bovendien legt u een politieaangifte uit oktober 2008 voor waarin enkel wordt gezegd dat een wagen van het merk Mitsubishi, bouwjaar 1988 en met een bepaald chassisnummer, moet worden tegengehouden wanneer hij door de politie wordt gespot. Daarnaast legt u een kopie voor van een aangifte bij de burgerlijke dienst van het verlies van de identiteitsdocumenten van Am.(...). In die documenten wordt echter niet verwezen naar het gebruikte geweld, noch naar de achterliggende oorzaken van het incident. U verklaart dat dit niet werd vermeld omdat u niet wist wie de ouders waren en omdat het incident geen prioriteit is voor de politie (zie CGVS, K.(...), p. 23-24). Op basis van deze documenten kan men echter niet besluiten dat de diefstal van uw wagen inderdaad voortvloeide uit een wraakactie die tegen u gericht was. Bovendien gaat het over kopieën van documenten, waardoor de authenticiteit van de documenten onmogelijk kan worden geverifieerd. U kan met andere woorden niet overtuigen dat de aanval op uw zoon, eigenlijk op gericht was. Daarnaast valt op dat u, ondanks uw vermoeden dat de actie tegen u gericht was, op hetzelfde adres in Bagdad bleef wonen, maar dat u tegelijkertijd uw zoon Am.(...) aanspoorde om Irak te verlaten. Wat hij kort nadien dan ook deed. Nochtans kan men vermoeden dat de ouders een duidelijke indicatie hadden over uw woonplaats, aangezien ze uw wagen wisten te onderscheppen toen uw zoon ontbijt ging halen (zie CGVS, K.(...), p. 18). Dat u desondanks op hetzelfde adres bleef wonen, relateert de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Het jaar en half dat volgde op oktober 2008 zouden er zich geen problemen hebben voorgedaan.

In maart 2010 werd uw huis beschoten door onbekenden. U verklaart uitdrukkelijk dat u niet weet waarom ze dit deden of wie er achter de schietpartij zat (zie CGVS, K.(...), p. 18). U heeft enkel het vermoeden dat het om een van de milities of een van de clans ging. U heeft geen concrete aanwijzingen om dit vermoeden te staven. Ook uw echtgenote kan dit niet verder toelichten. Ze oppert enkele mogelijke ouders (een van de clans, de Sadr-groepering of de personen die met u wilden samenwerken), maar ook dit zijn enkel vermoedens (zie CGVS, N.(...), p. 8). Omdat er precies op uw huis werd geschoten, concludeerde u dat u het doelwit was en kort nadien startte u een procedure voor de verkoop van het huis (zie CGVS, K.(...), p. 24). Uiteindelijk bleef u echter nog tot juni 2010 in hetzelfde huis wonen, vooraleer te verhuizen naar het huis van uw dochter S.(...) in Zeyouna (zie CGVS, K.(...), p. 3), wat opnieuw uw vrees voor vervolging relateert. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs van dit incident voorlegt. In de daaropvolgende maanden tot aan de aanslag op de wagen van uw schoonbroer, haalt u geen andere problemen aan.

Wat de bomaanslag op de wagen van uw schoonbroer betreft, u slaagt er niet om te specificeren wanneer de aanslag werd gepleegd. U situeert het incident na juni 2010, maar u kan dit niet verder preciseren (zie CGVS, K.(...), p. 24). Volgens uw echtgenote was het in juli of augustus 2010 (zie CGVS, N.(...), p. 9), maar ook zij kan de exacte datum niet geven. Het is op opmerkelijk dat u niet weet wanneer dit incident plaatsvond, te meer omdat u vermoedt dat u het werkelijke doelwit was (zie CGVS, K.(...), p. 18, 25) en de aanslag bijgevolg een ingrijpende gebeurtenis in uw leven is. Dat u het werkelijke doelwit was, leidt u af uit het feit dat de wagen ontplofte op de dag dat u met aanhangers van Saleh Al Mutlek en leden van Sahwa ging praten over het hernemen van uw werk (zie CGVS, K.(...), p. 25). Dat het louter om een vermoeden van uwentwege gaat, blijkt wanneer u wordt gevraagd waarom u pas na het ontvangen van de dreigbrief besloot dat de dreigementen serieus werden en u Irak moest verlaten. U antwoordt daarop dat u Irak moest verlaten omdat de kogelbrief bij uw voormalig huis

werd gelegd en dat explosies, zoals de bomaanslag op de wagen van uw schoonbroer, overal plaatsvonden (zie CGVS, K.(...), p. 27). Daarmee insinueert u dat u allesbehalve zeker bent dat u het werkelijke doelwit van de bomaanslag was. U kan evenmin verduidelijken waarom de daders u als doelwit kozen. U zegt dat ze u wilden vermoorden omdat u met niemand wenste samen te werken (zie CGVS, K.(...), p. 25). Maar opnieuw weet u niet wie er achter de aanslag zat. U spreekt enkel in algemene termen en zegt dat het mogelijkwerijs “de organisatie, de milities” of een “terroristische groepering” waren (zie CGVS, K.(...), p. 25). Evenmin kan u uitleggen hoe de belagers zouden hebben geweten dat u die dag met uw schoonbroer zou meerijden (CGVS, K.(...), p.25). Bijgevolg zijn uw verklaringen te summier om te kunnen overtuigen. En ten slotte kan opnieuw worden opgemerkt, dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat uw schoonbroer gewond geraakte bij een aanslag op zijn wagen. Tussen de aanslag tegen uw schoonbroer en april 2011 zou u geen problemen hebben ondervonden.

In april 2011 ontvangt u een dreigbrief waarvan u een sterk vermoeden heeft dat deze van het Mehdi-leger afkomstig is (zie CGVS, K.(...), p. 26). U vermoedt dit omdat het Mehdi-leger uw wijk controleert en er in de brief wordt geëist dat u omwille van uw sjiitische achtergrond met de afzender zou samenwerken (zie CGVS, K.(...), p. 26). Hierbij dient te worden aangestipt dat het enigszins bevreemdend is dat u een brief zou krijgen waarin u verplicht wordt samen te werken met de afzender(s), maar dat hierin niet zou zijn aangegeven wie die afzender is. Bovendien kan u, vreemd genoeg, ondanks het feit dat u jarenlang in Nayiriah en Al Jadida heeft gewoond en ondanks uw vermoeden dat het Mehdi-leger achter de dreigbrief zat, bijzonder weinig over het Mehdi-leger in uw wijk vertellen. U weet niet wie hun leiders zijn (zie CGVS, K.(...), p. 5 & 26), u kent geen leden (zie CGVS, K.(...), p. 5), u weet niet waar ze verzamelen (zie CGVS, K.(...), p. 5), en wat het meest van al opvalt: u heeft zich niet geïnformeerd naar deze groepering (zie CGVS, p. 26). Dat u zich niet informeerde over de het Mehdi-leger in uw wijk, relativeert de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Men kan namelijk verwachten dat als u zich werkelijk bedreigd voelde, u zich beter zou informeren over de groepering die achter de bedreigingen zat, teneinde uw eigen situatie beter te kunnen inschatten.

Ondanks uw vermoeden dat u het doelwit was van de hierboven beschreven bedreigingen, bleef u, ook nog na de ontvangst van de dreigbrief, tot 2 juni 2011 in Bagdad. Bovendien geeft u, sinds de ontvangst van de dreigbrief, geen concrete aanwijzingen op dat u nog wordt gevisieerd, noch voor de periode dat u nog in Irak verbleef, noch sinds uw vertrek uit Irak.

Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat enkele van uw verklaringen over uw verblijfplaatsen na 2003 voor twijfel zorgen omtrent de algemene oprechtheid van uw verklaringen. U beweert namelijk dat u van 2003 tot 2006 in het huis van uw dochter S.(...) in Dora woonde. Nadat operatie Saulat al-Fursan ervoor zorgde dat de veiligheidssituatie in Al Jadida en Nayiriah stabiel werd, keerde u terug naar uw huis in Nayiriah. Volgens u gebeurde dit in 2006 (zie CGVS, K.(...), p. 5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat operatie Saulat al-Fursan pas in maart 2008 van start ging (zie landeninformatie, “Operation Knight's Charge (Saulat al-Fursan)”, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Dat u uw terugkeer naar Nayiriah nadrukkelijk koppelt aan een operatie die pas twee jaar later van start ging, is bijzonder opmerkelijk. Dit doet niet enkel twijfels rijzen over de plaats waar u woonde, maar het zorgt ook voor twijfels omtrent de algemene oprechtheid van uw verklaringen. U verklaart namelijk dat het probleem met de drie clans startte in juli 2006, na uw terugkeer naar Nayiriah (zie CGVS, K.(...), p. 21). Ook de ontvoering van uw zoon Al.(...) (februari 2007), waarvan u vermoedt dat mogelijk een van de clans er verantwoordelijk voor was, vond plaats voor aanvang van Saulat al-Fursan. Uw twijfelachtige verklaringen over uw terugkeer naar Nayiriah hypothekeken bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze elementen uit uw asielrelaas.

Uit bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend. Evenmin heeft u op basis van uw verklaringen overtuigd dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingen wet van 15 december 1980 (VW).

Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In uw geval dient te worden opgemerkt dat u, hoewel u sinds uw elfde in Bagdad zou hebben gewoond, afkomstig bent uit Hilla in de provincie Babil (Zuid-Irak). Uw echtgenoot is afkomstig uit het district Musayab in diezelfde provincie. Noch u, noch uw echtgenoot halen afdoende redenen aan waarom jullie zich niet zouden kunnen vestigen in de provincie Babil. Zo blijkt uit de verklaringen van uw echtgenoot dat jullie doorheen de jaren uw band met Musayab hebben behouden. Zo blijkt dat hij

momenteel nog steeds contact onderhoudt met uw familie die in of in de omgeving van Musayab (provincie Babel) woont (zie CGVS, K.(...), p. 8). Zijn vader, broers en zus B.(...) wonen er nog steeds (zie CGVS, K.(...), p. 7). Ook in de periode na de Amerikaanse invasie van 2003 onderhield jullie een goed contact met uw schoonfamilie. Jullie doken onder bij uw schoonfamilie rond april 2003 (zie CGVS, K.(...), p. 4) en jullie gingen geregeld bij elkaar op bezoek (zie CGVS, K.(...), p. 8).

Jullie halen geen afdoende redenen aan dat u niet zou kunnen verblijven in Babil. Uw echtgenoot zegt dat hij zijn familie in Musayab niet kan vervoegen omdat hij wordt vervolgd omwille van een clanprobleem en omwille van de algemene onveilige situatie in Musayab (zie CGVS, K.(...), p. 28). Zoals hierboven wordt beargumenteerd, kunnen jullie echter niet aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk het slachtoffer is van een conflict tussen diverse clans. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er in Babel niet langer sprake is van een situatie van veralgemeend geweld (zie verder). Uzelf voegt daaraan toe dat uw schoonfamilie geen plaats, noch de mogelijkheden heeft om jullie op te vangen (zie CGVS, N.(...), p. 9-10). Deze elementen zijn echter niet afdoende om te stellen dat u zich niet in Babil kan vestigen. Er dient dus te worden aangenomen dat u zich bij terugkeer naar Irak kan vestigen in Musayab, de streek waarvan uw familie afkomstig is, waar een deel van uw familie nog steeds woonachtig is en ten aanzien waarvan u geen geloofwaardige vrees aanhaalt.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Babil in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010 ). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak ( zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Babil in Zuid-Irak. Sinds 2008 zijn de Iraakse troepen in deze provincie verantwoordelijk voor de veiligheid. In augustus 2010 hebben de Amerikaanse troepen zich definitief teruggetrokken uit Babil. Sinds 2007 is het aantal aanslagen met 80% gedaald en deze daling zette zich ook voort in 2008 en 2009. Als er zich in 2010 incidenten voordeden dan was dit vooral in het noordelijk deel van de provincie nl. in de districten grenzend aan Baghdad. Enerzijds waren dit kleinschalige incidenten met een beperkt aantal slachtoffers maar anderzijds ook enkele zware aanslagen. De veiligheids-situatie in 2011 is gelijkaardig als in 2010. In de eerste helft van 2011 deden zich hoofdzakelijk kleine incidenten voor doch werden er ook nog aanslagen gepleegd die gericht waren op Amerikaanse militairen of Iraaks veiligheidspersoneel. Sporadisch vallen een aantal burgerslachtoffers en gewonde burgers in Babil. Een speciaal veiligheidsplan werd opgesteld voor de bescherming van de pelgrims. Er werden ook pro-actieve operaties gedaan waarbij militanten werden geëlimineerd. In Babil werden er in 2011 geen grootschalige aanslagen gepleegd tegen de sjiietische pelgrims. Verder waren er in 2011 burgerprotesten tegen de provinciale overheid maar zonder melding van grootschalige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Babil, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Babil in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Babil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

*Het voorleggen van uw identiteitsdocumenten, kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit degene hier niet in twijfel wordt getrokken.*

*Tot slot dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw zoon At.(...) werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus van en de subsidiaire beschermingsstatus.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. 2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot K. N. O. (RvV 87.421). Zij roept geen eigen motieven in en zij herneemt integraal de middelen zoals deze werden uiteengezet door haar echtgenoot in diens verzoekschrift.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 76 445 van 2 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K. N. O. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

*"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967, in het bijzonder artikel I, 1 en 2, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden vaagheden hetzij onterecht zijn begrepen, hetzij zich niet situeren op het niveau van de relevante bijzonderheden. Hij wijst erop dat in zijn relaas geen tegenstrijdigheden kunnen worden opgemerkt en het evenmin tegenstrijdigheden met algemeen bekende feiten bevat. Dat hij niet altijd de exacte link kon leggen tussen wie achter welke bedreiging zat, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan het feit dat de bedreigingen wel degelijk plaatsvonden en dat de brief met kogel aan hem persoonlijk was gericht. Hij laakt dat, hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde van zijn antwoorden omschreef als te vaag en te summier, nergens in de motivering van de bestreden beslissing op onderbouwde wijze wordt aangegeven waarom de verklaring die hij hiervoor gaf niet bevredigend was. Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had dienen vast te stellen dat hij en zijn gezin voldoen aan de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève nu in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat op basis van zijn islamitische geloofsovertuiging en hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen. Minstens had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van zijn geloofwaardige relaas dienen vast te stellen dat hij in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, aldus nog verzoeker.*

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967, in het bijzonder artikel I, 1 en 2, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van

de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat zijn professionele bezigheid en de documenten die hij in dit verband bijbracht niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Nochtans zijn deze professionele activiteiten essentieel in zijn relaas. Verzoeker verduidelijkt dat zijn professionele activiteit in de eerste plaats de relevante factor was in de problemen die hij kent met de verschillende groeperingen. Ten tweede moet het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer niet elk element in een verhaal wordt bewezen, rekening houden met zijn persoonlijkheid en meer bepaald met zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen, aldus verzoeker. Hij wijst er in dit verband op dat hij goed geschoold is met een mooi academisch parcours, waarmee hij aantoont dat hij een degelijke achtergrond heeft en beschouwd moet worden als iemand die in staat is om de ernst van bepaalde situaties te kunnen inschatten. Ten derde wordt ook bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak geen rekening gehouden met zijn academische achtergrond, die ook hier volgens verzoeker een belangrijke relevantie vertoont. Hij verduidelijkt dat academici in het verleden en ook vandaag het doelwit zijn (geweest) van verschillende organisaties. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar een lijst van het Brussel Tribunal Committee, lijst welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn vrees ten opzichte van de politieke partijen aan wie hij had geweigerd toe te treden toen dit door hen werd gevraagd, niet aannemelijk maakt daar zijn verklaringen in dit verband al te vaag, al te summier en veel te algemeen zijn, de enige concrete voorbeelden die hij kan geven vragen betreffen om terug aan de universiteit te gaan werken of om voor de Amerikanen werken, hij geen duidelijk antwoord kan formuleren op de vraag door welke andere personen hij werd aangesproken en voor welke organisatie die werkten, hij evenmin kan preciseren waarom deze personen het zo belangrijk vonden dat net hij met hen zou samenwerken dat ze hem, indien hij weigerde, zelfs zouden gaan bedreigen of wat ze precies van hem verwachtten en het weinig aannemelijk is dat men hem louter omwille van zijn weigering zou verdenken van samenwerking met de Amerikaanse troepen, temeer hij nooit met de Amerikanen heeft samengewerkt, (ii) hij enerzijds beweert te worden gevisieerd door elk van de drie clans die in de kwestie van erewraak verwikkeld waren doch anderzijds verklaart dat de mensen van de verschillende clans hem en zijn reputatie kennen en daarom geen enkele actie hebben ondernomen, welke inconsistente verklaringen zijn vrees voor vervolging in ernstige mate relativeren, en het laatste gesprek met de clans bovendien dateert van vóór 2009, hoewel hij nog tot juni 2010 in hetzelfde huis woonde, de clans hiervan op de hoogte waren en zij zelfs in zijn nabije omgeving woonden, (iii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de ontvoering van zijn zoon Al. in februari 2007, hij bovendien niet weet door wie hij werd ontvoerd, het opvallend is dat als de ontvoerders hem via de ontvoering een les wilden leren, ze niet verduidelijken wat die les dan wel mocht zijn en waarom ze hem een les wilden leren en het voorts opvallend is dat hij, ondanks het feit dat hij beweert het werkelijke doelwit van de ontvoerders te zijn, op hetzelfde adres in Bagdad bleef wonen terwijl zijn zoon in juni 2007 op zijn voorspraak het land verliet, (iv) hij wat betreft het incident met zijn zoon Am. uit oktober 2008 opnieuw geen zicht heeft op wie de daders waren zodat het wederom niet duidelijk is wat de les voor hem dan wel mag zijn en verzoeker zich op dit vlak beperkt tot vermoedens en veronderstellingen van zijnentwege, de politieaangifte enkel melding maakt van de diefstal van een wagen doch niet van het gebruikte geweld tegen zijn zoon, ook in de kopie van een aangifte bij de burgerlijke dienst van het verlies van identiteitsdocumenten niet wordt verwezen naar het gebruikte geweld, noch naar de achterliggende oorzaken van het incident, de documenten bovendien kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd en daarnaast ook het gegeven dat hij, ondanks zijn vermoeden dat de actie tegen hem gericht was, op hetzelfde adres in Bagdad bleef wonen maar hij tegelijkertijd zijn zoon Am. aanspoorde om Irak te verlaten, de door hem ingeroepen vrees voor vervolging relativeert, (v) hij niet weet waarom zijn huis werd beschoten of wie er achter de schietpartij zit, hij geen enkel begin van bewijs van dit incident voorlegt en hij bovendien nog tot juni 2010 in hetzelfde huis bleef wonen, wat opnieuw zijn vrees voor vervolging relativeert, (vi) het opmerkelijk is dat hij er niet in slaagt te preciseren wanneer de bomaanslag op de wagen van zijn schoonbroer werd gepleegd, te meer omdat hij vermoedt dat hij het werkelijke doelwit was, overigens opnieuw louter een vermoeden van zijnentwege, hij met de uitspraak



dat explosies zoals de bomaanslag op de wagen van zijn schoonbroer overal plaatsvonden, insinueert dat hij allesbehalve zeker is dat hij het werkelijke doelwit van de aanslag was, hij evenmin kan verduidelijken waarom de daders hem als doelwit kozen, hij opnieuw niet weet wie er achter de aanslag zit, hij evenmin kan uitleggen hoe de belagers zouden geweten hebben dat hij die dag met zijn schoonbroer zou meerijden en hij bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat zijn schoonbroer gewond raakte bij een aanslag op zijn wagen, (vii) het enigszins bevreemdend is dat hij een dreigbrief zou krijgen waarin hij verplicht wordt samen te werken met de afzender(s) maar dat hierin niet zou zijn aangegeven wie die afzender is, hij, ondanks zijn vermoeden dat de brief afkomstig is van het Mehdi-leger, bijzonder weinig over het Mehdi-leger in zijn wijk kan vertellen en hij zich niet heeft geïnformeerd naar deze groepering, wat de door hem ingeroepen vrees voor vervolging relativeert, hij ook na de ontvangst van de dreigbrief nog tot 2 juni 2011 in Bagdad bleef en hij bovendien sinds de ontvangst van de dreigbrief geen concrete aanwijzingen opgeeft dat hij nog wordt geviséerd, noch voor de periode dat hij nog in Irak verbleef, noch sinds zijn vertrek uit Irak, (viii) het gegeven dat hij zijn terugkeer naar Nayirah in 2006 koppelt aan operatie Saulat al-Fursan, die pas twee jaar later van start ging, niet alleen twijfels doet rijzen over de plaats waar hij woonde maar ook voor twijfels zorgt omtrent de algemene oprechtheid van zijn verklaringen, zoals wordt toegelicht, (ix) met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, de veiligheidssituatie in de provincie Babil (Zuid-Irak) dient te worden beoordeeld, zijnde de streek waarvan hij afkomstig is, waar een deel van zijn familie, met wie hij een goed contact onderhoudt, nog steeds woonachtig is, ten aanzien van welke regio hij geen geloofwaardige vrees aanhaalt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers uit Balbil actueel geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en hij bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de andere door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, zijn familiale situatie, de gezondheidstoestand van zijn zoon At. en zijn professionele activiteiten bevestigen, zaken welke niet ter discussie staan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De Raad benadrukt te dezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Verzoeker maakt overigens niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Aangaande zijn vrees ten opzichte van de politieke partijen aan wie hij had geweigerd toe te treden toen dit hem werd gevraagd, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk de namen heeft genoemd van de groeperingen die hem, naast de Amerikanen, hebben aangesproken om voor hen te werken. Dat hij daarbij niet de echte naam kan geven van de personen die hem benaderden, is volgens verzoeker logisch daar deze personen typische (waarschijnlijk valse) namen zoals Ahmed, Ali, enz. gebruiken en

enkel de groepering tot wie zij behoren wordt genoemd. Dat hij aldus niet in staat is om de echte, volledige namen te geven van de personen die hem verzochten toe te treden, staft naar het oordeel van verzoeker net zijn geloofwaardigheid en is zeker niet van dien aard om zijn gehele verklaring omtrent zijn politieke vrees af te doen als summier en vaag en daardoor ongeloofwaardig. Vervolgens licht verzoeker toe waarom zijn reputatie bij deze verzoeken een rol speelde. Hij wijst erop dat er in Irak een nijpend tekort is aan (goede) leerkrachten zodat het aanwerven van leerkrachten voor groeperingen dan ook belangrijk is voor hun voorkomen en reputatie. Vanwege zijn uitmuntende kennis van het Engels en zijn goede reputatie in het algemeen, zou hij uiteraard een grote aanwinst zijn voor elke groepering. Bovendien zou hij gezien zijn tweetaligheid perfect kunnen werken als vertaler-tolk voor de Amerikanen. Daarenboven heeft hij ook nog eens effectief een voorstel gekregen van de Amerikanen en stond hij hier in principe niet weigerachtig tegenover. Het is volgens verzoeker dan ook niet moeilijk in te zien waarom de groeperingen ervan uitgingen dat hij zou samenwerken met de Amerikanen.

Na lezing van het administratief dossier, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen van diverse politieke partijen en groeperingen over de hele lijn dermate vaag en summier zijn en weinig doorleefd overkomen dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Hij haalt weliswaar aan dat hij werd benaderd door leden van de Badr-partij, de Sadr-groepering, de Al Hakimi-groep, de Dawa-partij en de groep rond Maliki, doch hij slaagt er niet in te concretiseren door wie hij precies werd aangesproken (administratief dossier, stuk 3, p. 20-21). Evenmin geeft hij enige toelichting bij de concrete voorstellen die hem door deze groeperingen werden gedaan en beperkt hij zich tot de vage bewering dat iedereen wil dat hij bij hen gaat werken omwille van zijn zeer goede reputatie en omdat iedereen tevreden is van zijn werk (administratief dossier, stuk 3, p. 22). Het is de Raad ook na verzoekers uitleg in voorliggend verzoekschrift echter nog steeds niet duidelijk wat deze diverse partijen en organisaties precies van verzoeker verwachtten en waarom zij het zo belangrijk vonden dat net hij met hen zou samenwerken. Dat hun volharding om verzoeker in te lijven louter zou zijn ingegeven door zijn kennis van het Engels en zijn goede reputatie, kan de Raad niet in het minst overtuigen. Hetzelfde geldt voor verzoekers bewering dat men hem enkel omwille van zijn weigering zou hebben verdacht van samenwerking met de Amerikaanse troepen, wiens aanbod door verzoeker eveneens werd geweigerd, en zij daarom zouden zijn overgegaan tot het gebruik van geweld.

Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoeker, die op dat ogenblik werkloos was en instond voor de zorg van zijn gehandicapte zoon, op geen enkel voorstel is ingegaan, in het bijzonder de aanbieding in 2008 om opnieuw voor de universiteit te gaan werken. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eigenlijk niets liever wilde dan opnieuw voor de universiteit te werken en hij in de loop van 2010 zelfs een afspraak had met aanhangers van Salah Al Mutlek en leden van Sahwa om te praten over het hernemen van zijn werk op de universiteit (administratief dossier, stuk 3, p. 12 en p. 24-25).

2.6. Met betrekking tot de kwestie van de eremoord, voert verzoeker aan dat de stelling in de bestreden beslissing "Enerzijds beweert u dus dat u vreest voor vervolging door de clans, anderzijds verklaart u dat de clans nooit tot actie zijn overgegaan. Deze inconsistente verklaringen relativeren uiteraard uw vrees voor vervolging in ernstige mate" niet de juiste weergave is van zijn verklaringen. Hij verduidelijkt dat de situatie met de familie van Ay. bekend was in heel de wijk en dus ook zijn andere bureu hiervan op de hoogte waren. Volgens verzoeker verklaarde hij dat hij enkel de familie van Ay. vreesde en niet de andere bureu uit zijn wijk aangezien zij hem en zijn reputatie kennen. Dit neemt niet weg dat zowel de familie van Ay., de familie van Al. en de familie van J. zich nog steeds verplicht zien om zich op hem te wreken, aldus verzoeker.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift tegensprekt waar hij enerzijds stelt enkel de familie van Ay. te vrezen doch anderzijds beweert dat zowel de familie van Ay., de familie van Al. en de familie van J. zich nog steeds verplicht zien om zich op hem te wreken, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers bewering dat hij enkel de familie van Ay. vreesde haaks staat op de verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: "(...) En nu wordt ik beschuldigd door de familie van de vrouw, van de Shogli familie. Ik wordt beschuldigd dat ik de reden ben dat de jongen gevlucht is. Ik wordt beschuldigd van de familie van de jongen dat de zoon gevlucht is en dat ze niet weten war hij is. En ik wordt beschuldigd van de familie van A.(...) A.(...) D.(...). Dat ik de reden van al die problemen ben. (...) Heeft u proberen overleggen met de verschillende clans waarmee u problemen had? Ik heb geprobeerd, maar gelukkig dat die mensen me zeer goed kennen en weten wat mijn reputatie is, daarom hebben ze geen enkele actie ondernomen. Ik heb de familie van de vrouw gesproken. Ik heb gezegd dat ze hun dochter

te snel hebben beslist om te vermoorden. Een moord op religieus vlak is haram. Maar ten einde werd ik verweten dat ik mijn huis aan hen heb gegeven. dat haar man te zwak was om zijn vrouw te besturen. Uit angst voor mezelf en mijn familie heb ik geprobeerd om wat afstand te doen van de zaak. (administratief dossier, stuk 3, p. 20 en p. 27). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt waar hij enerzijds beweert te worden gevisieerd door elk van de drie clans die in de kwestie van erewraak verwickeld waren doch anderzijds verklaart dat de mensen van de verschillende clans hem en zijn reputatie kennen en daarom geen enkele actie hebben ondernomen, welke inconsistentie in zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging in ernstige mate relativeert.

Hoe dan ook, en in de mate al enig geloof zou worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees voor de drie clans – quod non –, blijkt zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, uit verzoekers verklaringen dat het laatste gesprek met de clans dateert van vóór 2009, hij sindsdien met hen geen contact meer heeft gehad hoewel hij nog tot juni 2010 in hetzelfde huis woonde, de clans hiervan op de hoogte waren en zij zelfs in zijn nabije omgeving woonden, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift niet worden betwist. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker, blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, niet kan overtuigen dat zijn beweerde problemen met de clans thans nog actueel zouden zijn.

2.7. Wat betreft de ontvoering van zijn zoon Al., voert verzoeker aan dat het onmogelijk is om hiervan een schriftelijk bewijs voor te leggen. Een aangifte bij de politie was immers geen optie omdat enerzijds verzoeker niet exact wist wie er achter deze aanslag zat en anderzijds de politie zelf het doelwit is van verschillende groeperingen zodat een toenadering tot hen zinloos is. Dat hij zijn zoon na dit incident wegstuurde naar Turkije, toont volgens verzoeker de ernst van dit incident zonder meer aan. Het gegeven dat hij niet kon zeggen wie exact achter de aanslag zat, tast naar het oordeel van verzoeker zijn geloofwaardigheid niet aan maar bevestigt juist het feit dat er verschillende vijanden waren die hij vreesde. Daarenboven maakt net het gegeven dat hij niet juist wist wie achter deze aanslag zat, het voor hem zeer moeilijk om iets te ondernemen. Een mogelijke verhuis naar zijn familie in Musayab was geen optie aangezien hij dan zijn familie in gevaar zou brengen, aldus nog verzoeker.

De Raad benadrukt dat de bewijslast berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de ontvoering van zijn zoon Al. omdat hij niet wist wie er achter de aanslag zat, kan de Raad niet overtuigen. Niets belette hem immers om een klacht tegen onbekenden in te dienen. Dat de politie zelf het doelwit is van verschillende groeperingen zodat een toenadering tot hen zinloos is, is een verweer dat bezwaarlijk ernstig kan worden genomen en derhalve niet kan worden aanvaard als verschoning voor verzoekers nalaten om klacht in te dienen. Dit klemmt des te meer daar wél klacht werd ingediend voor de autodiefstal naar aanleiding van het incident met verzoekers zoon Am. in oktober 2008. Voorts wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd tegen de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing dat (i) het opvallend is dat als de ontvoerders verzoeker via de ontvoering van zijn zoon een les wilden leren, ze niet verduidelijken wat die les dan wel mocht zijn en waarom ze hem een les wilden leren en (ii) het voorts opvallend is dat verzoeker, ondanks het feit dat hij beweert het werkelijke doelwit van de ontvoerders te zijn, op hetzelfde adres in Bagdad bleef wonen terwijl zijn zoon in juni 2007 op zijn voorspraak het land verliet, zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd staande blijft en door de Raad wordt hernomen.

2.8. Waar door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het incident met zijn tweede zoon Am. in oktober 2008 opnieuw wordt afgedaan als een louter toeval dat hij gewoon zelf heeft omgezet in een gevaar voor hem, wordt volgens verzoeker opnieuw afbreuk gedaan aan de overige aspecten van zijn verhaal. De redenen waarom zijn zoon enkel de autodiefstal heeft aangegeven bij de politie en niet het eigenlijke incident, zijn volgens verzoeker dezelfde als bij het vorige incident. Ook nu stuurde hij zijn zoon weg uit Irak, meer bepaald naar Syrië, zodat ook hij veilig was en verzoeker zich hierover geen zorgen meer hoefde te maken.

Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker meent met een dergelijk verweer de motieven van de bestreden beslissing te kunnen verklaren of weerleggen waar wordt gesteld dat (i) hij opnieuw geen zicht heeft op wie de daders waren zodat het wederom niet duidelijk is wat de les voor hem dan wel mag zijn en hij zich op dit vlak beperkt tot vermoedens en veronderstellingen van zijnentwege, (ii) de politieaangifte enkel melding maakt van de diefstal van een wagen doch niet van het gebruikte geweld tegen zijn zoon, ook in de kopie van een aangifte bij de burgerlijke dienst van het verlies van

identiteitsdocumenten niet wordt verwezen naar het gebruikte geweld, noch naar de achterliggende oorzaken van het incident en de documenten bovendien kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd en (iii) ook het gegeven dat hij, ondanks zijn vermoeden dat de actie tegen hem gericht was, op hetzelfde adres in Bagdad bleef wonen maar hij tegelijkertijd zijn zoon Am. aanspoorde om Irak te verlaten, de door hem ingeroepen vrees voor vervolging relatieveert. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet op dienende wijze weerlegd zodat ze overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat er tussen de verschillende incidenten een bepaalde tijd verliep omdat de groeperingen of de clans die achter deze bedreigingen zaten hem de tijd wilden geven om na te denken over wat hij had gedaan / wat hij geweigerd had, kan hij opnieuw bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad herhaalt te dezen dat niet kan worden ingezien welke les verzoeker uit de verschillende incidenten zou moeten trekken indien hij niet weet wie zijn belagers zijn, noch om welke reden zij hem bedreigen en geweld tegen hem gebruiken.

2.9. Verzoeker vervolgt dat in maart 2010 het hek van zijn huis werd beschoten. Uiteraard heeft hij niet kunnen zien wie de schutter(s) was (waren). Voor hem was dit het teken dat hij niet langer in dat huis kon blijven. Verzoeker bevestigt dat hij geen bewijs van dit incident kan voorleggen doch stelt dat de geloofwaardigheid ervan moet worden beoordeeld op basis van zijn hele verhaal en zijn persoonlijkheid. Voorts meent hij dat een tijdspanne van twee maanden om tijdelijk onderdak te vinden, zijn huis te verkopen en alles te regelen met betrekking tot zijn gehandicapte zoon, geen reden kan zijn om zijn vrees voor vervolging te relativeren, integendeel. Na de eerste bedreigingen weigerde hij zijn leven hiervoor volledig om te gooien. Dat hij nu wel effectief overging tot het verlaten van zijn huis, toont juist dat de vrees voor vervolging in zijn hoofde groter was geworden, aldus nog verzoeker.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de geloofwaardigheid van de beschieting van zijn huis moet worden beoordeeld in het licht van zijn hele relaas, wijst de Raad erop dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig werd bevonden, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in om de door hem aangehaalde incidenten, waaronder de beschieting van zijn huis in maart 2010, aan te tonen aan de hand van coherente, plausibele en overtuigende verklaringen, noch met de nodige stavingstukken die zijn beweringen zouden kunnen ondersteunen. Dienvolgens dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen op de op hem rustende bewijslast. Daarenboven oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers handelswijze, waarbij hij na de beschieting van zijn huis nog twee maanden zou hebben gewacht om te verhuizen, niet in overeenstemming te brengen is met een acute vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Het is de Raad niet duidelijk waarom verzoeker, indien hij daadwerkelijk vreesde voor zijn leven en dat van zijn gezin, twee maanden nodig zou hebben gehad om in te trekken bij zijn dochter in Zeynuna, van waaruit hij desgevallend de verkoop van zijn huis kon regelen.

2.10. Wat betreft de bomaanslag, bevestigt verzoeker dat het, gelet op de gebeurtenissen die reeds plaatsvonden in het verleden en de vele groeperingen die hem viseren, inderdaad gaat om een vermoeden van zijn kant dat de aanslag op de wagen van zijn schoonbroer tegen hem was gericht.

De Raad wijst erop dat verzoeker door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk dient te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift beperkt tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent de bomaanslag, waarmee hij niet vermag de motieven van de bestreden beslissing dat (i) het opmerkelijk is dat hij er niet in slaagt te preciseren wanneer de bomaanslag op de wagen van zijn schoonbroer werd gepleegd, te meer omdat hij vermoedt dat hij het werkelijke doelwit was, overigens opnieuw louter een vermoeden van zijnentwege, (ii) hij met de uitspraak dat explosies zoals de bomaanslag op de wagen van zijn schoonbroer overal plaatsvonden, insinueert dat hij allesbehalve zeker is dat hij het werkelijke doelwit van de aanslag was, (iii) hij evenmin kan verduidelijken waarom de daders hem als doelwit kozen, hij opnieuw niet weet wie er achter de aanslag zit en hij evenmin kan uitleggen hoe de belagers zouden geweten hebben dat hij die dag met zijn schoonbroer zou meerijden en (iv) hij bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat zijn schoonbroer gewond raakte bij een aanslag op zijn wagen, te ontkrachten. In acht genomen het geheel van deze pertinente vaststellingen, welke steun vinden in het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij bij deze aanslag persoonlijk werd geviséerd.

2.11. Met betrekking tot de dreigbrief, argumenteert verzoeker dat deze volledig is opgesteld in de stijl van het Mehdi-leger. Hij is immers niet de eerste die een dergelijke brief heeft gekregen en deze stijl is dus algemeen bekend. Verzoeker stelt dat hij zijn situatie niet meer hoefde in te schatten en benadrukt dat wanneer er een brief met een kogel wordt achtergelaten, dit een doodvonnis betekent aan zijn adres zodat hij op dat ogenblik geen andere keuze meer had dan het land te verlaten.

De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker betreffende de dreigbrief het volgende verklaarde: “- Wanneer ontving u die brief? Dat is een brief om te lachen en om te wenen. Ik heb mijn huis in 2010 verkocht en de brief werd gelegd bij het huis van de mensen die het huis hadden gekocht. En die werd gelegd in april 2011. Met een kogel bij. – Hoe heeft u die brief in uw bezit gekregen? De bemiddelaar voor de verkoop van het huis was mijn neef, ook mijn schoonbroer. Hij heeft een winkel in Bagdad Jadida. De mensen kennen hem. De mensen hebben de brief zelf naar hem gebracht. Dat is de laatste knop van mijn hoop om daar te blijven. Wil je de inhoud? – Ik wil eerst weten van wie hij komt? Meer dan waarschijnlijk van het JAM. – Maar u bent niet zeker? Die groepering hebben twee manieren om dreigbrieven te schrijven. Sturen ze naar een soenniet dan gebruiken ze een officiële brief met nummer, datum en stempel. Voor een sjiiet schrijven ze gewoon op schrift blad. Voor hun is het niet zo belangrijk, want hij is een sjiiet. De inhoud zegt dat ze er achter zijn gekomen dat ik met de bezette troepen werk. En ik moest die stoppen. En als ik dat niet ga doen dan word ik vervolgd en vermoord. En het bewijs van hun bedreiging is dat er een kogel bij zit. Ze willen dat ik stop met hen te werken en dat ik met hen werk. – Is dat de laatste bedreiging die u kreeg? Ja. Wordt er vermeld dat hij van JAM is? Nee. Ik heb die verbinding gemaakt. Als ik vergelijk met andere pogingen voordien. Er staat op dat ik samen met hen moet werken. Ze hebben het voordien voorgesteld en ik heb geweigerd. Ik word beschuldigd dat ik een tolk ben die met de Amerikanen werk.” (administratief dossier, stuk 3, p. 16-17).

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker bijzonder weinig kan vertellen over het Mehdi-leger in zijn wijk, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins plausibel dat het Mehdi-leger aan verzoeker een dreigbrief zou sturen waarin hij verplicht wordt met hen samen te werken maar dat hierin niet zou zijn aangegeven wie die afzender(s) is (zijn). Uit het document, overigens slechts een fotokopie die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, kan op generlei wijze worden afgeleid door wie het is opgesteld en ook verzoeker uit terzake slechts vermoedens en ongefundeerde beweringen zoals blijkt uit wat voorafgaat. Aangezien de brief geen hoofding noch stempel bevat en evenmin ondertekend is, kan het document door eender wie zijn opgesteld. Dienvolgens kan aan de voorgelegde dreigbrief niet de minste bewijswaarde worden toegekend, temeer verzoeker er evenmin in slaagt zijn voorgehouden vrees voor vervolging aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige en overtuigende verklaringen.

2.12. Tot slot ontkent verzoeker ten stelligste dat hij de operatie Saulat al-Fursan zou gekoppeld hebben aan zijn terugkeer in 2006 vanuit het huis van zijn dochter naar zijn eigen huis in Nayiriah. Hij stelt dat de situatie in zijn wijk in 2006 in dergelijke mate gekalmeerd was dat hij besloot om met zijn gezin terug te keren naar Nayiriah. Hij meent daaraan te hebben toegevoegd dat vanaf 2008 dankzij de operatie Saulat al-Fursan de veiligheidssituatie er nog op vooruit is gegaan.

Deze beweringen vinden niet de minste steun in het administratief dossier, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker tot tweemaal toe uitdrukkelijk verklaarde dat hoger genoemde operatie in 2006 plaatsvond en dat hij deze operatie koppelde aan zijn terugkeer naar zijn huis in Nayiriah: “(...) We hebben ons huis in 2003 verlaten, tot 2006 toen de operatie van Sawket Al Forsaan [Sawlat Al-Fursan] gebeurde. We keerden terug naar huis toen. Dat is de enige periode die leden van JAM geen controle hadden op die wijk. En vanaf 2007 begonnen ze mij ook lastig te vallen. Ik was een van de velen die werden lastiggevallen. – Kan u mij uitleggen wat die operatie Swalet Al Forsaan precies inhield? In 2006 besliste de regering om alle milities en groepering te verplichten om de wapens neer te leggen. Het wapen mocht alleen in de handen van de overheid zijn. En ze zeggen dat de wet zijn rol moest spelen, met een algemeen leger. Daarom hebben alle milities hun wapens neergelegd en de politie en het leger had de controle over alles.” (administratief dossier, stuk 3, p. 5). Het louter ontkennen van deze verklaringen in voorliggend verzoekschrift is niet ernstig en vermag niet afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoeker zijn terugkeer naar Nayiriah in 2006 koppelt aan operatie Saulat al-Fursan, die pas twee jaar later van start ging, niet alleen twijfels doet rijzen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen maar ook de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen in de periode 2006-2008 in Nayiriah – met name de kwestie van de erewraak en de ontvoering van zijn zoon Al. – verder ondermijnt.

2.13. In de mate verzoeker nog aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel en zijn professionele activiteiten als academicus, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld als volgt: "Ten derde kan u onvoldoende overtuigen dat de door u beschreven incidenten een gevolg waren van uw academische reputatie, (...) en moet worden vastgesteld dat deze incidenten niet kunnen worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u persoonlijk en systematisch wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie." Het voorgaande klemt des te meer daar aan de verschillende door verzoeker aangehaalde incidenten geen geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar en de neerlegging van een lijst met academici die werden omgebracht om de individualisering van zijn voorgehouden vrees aan te tonen en aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers, gelet op geheel van bovenstaande overwegingen en de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing, concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een systematische en persoonlijke vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen. Verzoekers herhaaldelijke verwijzing naar zijn academische achtergrond doet hieraan geen afbreuk. Uit zijn verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten blijkt overigens dat hij sinds zijn ontslag in juli 2001 niet langer actief was als academicus (administratief dossier, stuk 3, p. 10).

2.14. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem neergelegde nationaliteitsbewijs, het nationaliteitsbewijs van zijn echtgenote, het nationaliteitsbewijs van zijn zoon At(...), de kopie van zijn identiteitskaart, de identiteitskaart van zijn echtgenote, zijn rijbewijs, de legerkaart van zijn zoon At(...), een woonkaart, een kopie van een voedselrantsoenkaart, zijn huwelijksakte, een werkbadge van de faculteit, zijn diploma PhD. dd. 13/12/2000, zijn diploma Master-graad (Arabische versie + Engelse versie), zijn diploma licentiaat (Arabische versie + Engelse versie), een kopie Bachelor-graad van zijn echtgenote, een gelegaliseerd attest PhD. dd. 1/11/2000, een attest Master in Engelse taal (+ Engelse vertaling), een Iraakse gelijkschakeling PhD.-diploma, een attest van de Iraakse ambassade in Delhi als bewijs van afstuderen, een ontslagbrief van de universiteit, een attest toelating van de faculteit om in India te studeren, een attest toelating van het ministerie van onderwijs om in India te studeren, een ontvangstbewijs teruggevorderde bijdragen studiebeurs, medische rapporten betreffende zijn zoon At(...) uit Irak en een medisch rapport betreffende At(...) uit België, niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.15. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). In acht genomen wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift niet op afdoende wijze worden verklaard of weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van

verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoont. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c), dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker zich in geval van terugkeer naar Irak kan vestigen in Musayab, de streek waarvan hij afkomstig is, waar een deel van zijn familie – met wie hij een goed contact onderhoudt – nog steeds woonachtig is, ten aanzien van welke regio hij geen geloofwaardige vrees aanhaalt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze wordt betwist laat staan ontkracht. De motivering dienaangaande blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Waar verzoeker ter terechtzitting een schrijven indient van het hoofd van de clan, met vertaling, waaruit blijkt dat zij verzoeker en zijn gezin geen bescherming kunnen bieden, wijzigt dit schrijven niets aan de vaststelling dat verzoeker geen geloofwaardige vrees aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij zich niet kan vestigen in Musayab.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS